

ศักดิ์ภัทร เกลิมพุฒิพงศ์, ว่าที่ร้อยตรี 2549: ผลของการเข้าร่วมการใช้เวลาว่างที่มีต่อคุณภาพชีวิตของผู้ป่วยรองเด็กออทิสติก ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (นันทนาการ) สาขาวิชานันทนาการ ภาควิชาพศศึกษา ประชานกรรมการที่ปรึกษา: ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุวิมล ตั้งสัจพจน์, Ph.D. 124 หน้า ISBN 974-16-2479-4

การศึกษารังนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความถี่สูงสุดในการเข้าร่วมกิจกรรมการใช้เวลาว่างของผู้ป่วยรองเด็กออทิสติก ระดับคุณภาพชีวิตของผู้ป่วยรองเด็กออทิสติก ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางเศรษฐกิจกับระดับของคุณภาพชีวิตผลของผู้ป่วยรองเด็กออทิสติก กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ป่วยรองเด็ก ออทิสติกในโรงพยาบาลสุราษฎร์ธานี ไทยปัจจุบัน จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 179 คน ที่เข้ามารักษาในช่วงวันที่ 1-30 สิงหาคม 2548

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้จัดสร้างขึ้นเอง นำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการใช้เวลาว่าง ตรวจสอบหาความเที่ยงตรงของเครื่องมือฯ จำนวน 8 ท่าน ได้ค่า cronbach's coefficient 0.67-1 และค่าความเชื่อมั่นจากผู้ป่วยรองเด็กออทิสติกที่สถาบันราชานุกูล จำนวน 30 คน ได้ค่าสัมประสิทธิ์เฉลี่ยของ KR20 เท่ากับ .85 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าความถี่ ร้อยละ และการทดสอบไคสแควร์

ผลของการวิจัยพบว่า: 1) รูปแบบของกิจกรรมการใช้เวลาว่างของผู้ป่วยรองเด็กออทิสติก ที่เข้าร่วมในเวลาว่างสูงสุด ในประเภทกิจกรรมภายในบ้านคือ การดูโทรทัศน์ (ร้อยละ 72.07 ความถี่ 5-7 ครั้ง/สัปดาห์) ประเภทท่องเที่ยว คือ การท่องเที่ยวตามศูนย์การค้า (ร้อยละ 31.84 ความถี่ 1-2 ครั้ง/สัปดาห์) ประเภทกิจกรรมกีฬา คือ เดิน-วิ่ง (ร้อยละ 23.35 ความถี่ 5-7 ครั้ง/สัปดาห์) และประเภทกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ คือร้องเพลง (ร้อยละ 13.96 ความถี่ 5-7 ครั้ง/สัปดาห์) 2) ผู้ป่วยรองเด็กออทิสติกส่วนใหญ่ (ร้อยละ 73.74) มีคุณภาพชีวิตระดับปานกลาง 3) ความเกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติก กับระดับคุณภาพชีวิตของผู้ป่วยรอง มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 4) รูปแบบกิจกรรมภายในบ้าน ได้แก่ การพั้งเพลง และการอ่านหนังสือพิมพ์/นิตยสาร รูปแบบการท่องเที่ยว ได้แก่ การท่องเที่ยวตามศูนย์การค้า/ห้างสรรพสินค้า แหล่งธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวในกรุงเทพฯ/ปริมณฑล แหล่งท่องเที่ยวต่างจังหวัด สถานที่สำคัญทางศาสนา และสวนสนุก รูปแบบกิจกรรมกีฬา ได้แก่การเดิน/วิ่ง รูปแบบกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ ได้แก่ เล่นดนตรี ถ่ายภาพ สะสมสิ่งของ และประดิษฐ์สิ่งของ มีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05